

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K XIX. SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH (11. ÚNORA 2011)

„Jeho ranami jste uzdraveni“ (1Pt 2, 24)

Drazí bratři a sestry!

U příležitosti památky Panny Marie Lurdské, která se slaví 11. února, si církev každoročně připomíná Světový den nemocných. Podle přání ctihodného Jana Pavla II. se tato okolnost stává vhodným podnětem k zamyšlení nad tajemstvím bolesti a také k tomu, aby se všechna naše společenství i občanská společnost stávaly vnímavější k nemocným bratrům a sestrám. Pokud je naším bratrem každý člověk, tím spíše musí být ve středu naší pozornosti slabí, trpící a ti, kdo potřebují péči, aby se žádný z nich necítil zapomenutý nebo postavený na okraj, neboť „skutečná míra lidství se podstatně určuje ve vztahu k utrpení a k trpícímu. A to platí jak pro jednotlivce, tak pro společnost. Taková společnost, která nedokáže přijmout trpící a neumí jejich utrpení sdílet a vnitřně nést svým soucitem, je společností krutou a nelidskou“.¹ Nechtě se všechny iniciativy, které se budou u příležitosti tohoto dne pořádat v jednotlivých diecézích, stanou stimulem ke zvýšení účinnosti při péči o trpící, rovněž s výhledem na slavnostní připomínku tohoto dne, jež se bude konat v r. 2013 v mariánském poutním místě Altötting v Německu.

1. V srdci mám ještě stále tu chvíli, kdy jsem během pastorační návštěvy Turína mohl setrvat v rozjímání a modlitbě před svatým plátnem, před onou trpící tváří, jež nás vyzývá k meditaci o Tom, který na sobě nesl utrpení člověka v každé době a na každém místě, včetně našich bolestí, našich těžkostí a našich hříchů. Kolik věřících v průběhu dějin prošlo před tímto pohřebním plátnem, které ovinulo tělo ukřižovaného muže a naprosto odpovídá tomu, co nám o Ježíšově utrpení a smrti říkají evangelia! Jeho kontemplace se stává výzvou k úvaze o slovech sv. Petra „jeho ranami jste uzdraveni“ (1 Pt 2, 24). Boží Syn trpěl a umřel, ale vstal z mrtvých; a právě proto se tyto rány stávají znamením našeho vykoupení, odpuštění a smíření s Otcem. Stávají se však také zkouškou víry učedníků i naší víry. Pokaždé když Pán hovoří o svém utrpení a smrti, oni nechápou, odmítají a vzdorují. Pro ně, stejně jako pro nás, utrpení zůstává plné tajemství a těžko je přijímáme a neseme. Dva emauzští učedníci kráčejí ve smutku z událostí, které se staly v těch dnech v Jeruzalémě, a teprve poté co Pán s nimi jde po cestě, se otevírají pro nový pohled (srov. Lk 24, 13–31). Také apoštol Tomáš jen s námahou věří ve spasitelné utrpení: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím“ (Jan 20, 25). Avšak před Kristem, který mu své rány ukáže, se jeho odpověď proměňuje v dojemné vyznání víry: „Pán můj a Bůh můj“ (Jan 20, 28). To, co předtím bylo nepřekonatelnou překážkou jakožto znamení Ježíšova ztroskotání, se při setkání se Zmrtvýchvstalým stává důkazem jeho vítězné lásky: „Jen Bůh, který nás miluje až tak, že na sebe bere naše rány a naši bolest, především bolest nevinnou, je hoden víry.“²

2. Drazí nemocní a trpící! Právě skrze Kristovy rány můžeme veškeré zlo, které sužuje lidstvo, vidět očima naděje. Svým zmrtvýchvstáním Pán neodňal ze světa utrpení a zlo, ale zvítězil nad ním u jeho kořene. Proti panství Zla se postavil všemohoucností Lásky. Ukázal nám, že cestou míru a radosti je Láska: „Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte i vy“ (Jan 13, 34). Kristus, vítěz nad smrtí, je uprostřed nás živý. Zatímco spolu

¹ BENEDIKT XVI. Encyklika o křesťanské naději *Spe salvi* (30. listopadu 2007), č. 38. Praha: Paulínky-ČBK, 2008.

² BENEDIKT XVI. *Poselství Urbi et Orbi*, velikonoce 2007.

se svatým Tomášem i my vyslovujeme „Pán můj a Bůh můj“, následujeme našeho Pána v připravenosti dávat život za své bratry (srov. 1 Jan 3, 16) a stáváme se posly takové radosti, která se nebojí bolesti – radosti Zmrtvýchvstání.

Svatý Bernard říká: „Bůh nemůže trpět, ale může spolutrpět“. Bůh, zosobněná Pravda a Láska, strádal pro nás a s námi. Stal se člověkem, aby mohl s člověkem *spolu-trpět* reálným způsobem v těle a v krvi. Do lidského utrpení vstoupil Ten, kdo toto utrpení sdílí a spolu ho snáší. Do každého utrpení proniká *sou-cítění*, útěcha ze soucitné Boží lásky, aby nechala vyjít hvězdě naděje.³

Vám, drazí bratři a sestry, opakuji toto poselství, abyste byli jeho svědky skrze své utrpení, svůj život a svou víru.

3. S pohledem upřeným k madridskému setkání Světového dne mládeže v srpnu 2011 bych se chtěl obrátit se samostatnou myšlenkou na mladé, zvláště na ty, kteří prožívají zkušenost nemoci. Ježíšovo utrpení a kříž často nahánějí strach, protože se zdají být popřením života. Ve skutečnosti je to však naopak! Kříž je Boží „ano“ člověku, je nejvyšším a nejmocnějším výrazem jeho lásky a zdrojem, z něhož tryská věčný život. Z Ježíšova probodnutého srdce vytryskl Boží život. Jen On je schopen osvobodit svět od zla a nechat růst svému Království spravedlnosti, pokoje a lásky, po němž všichni toužíme.⁴ Drazí mladí, uče se „vidět“ a „potkávat“ Ježíše v eucharistii, kde je pro nás přítomný způsobem reálným až tak, že se stal pokrmem na cestu, ale naučte se poznávat ho a sloužit mu i v chudých, v nemocných, v trpících a těžkostmi zkoušených bratrech, kteří potřebují vaši pomoc.⁵ Vám všem mladým, nemocným i zdravým, opakuji výzvu k vytváření mostů lásky a solidarity, aby se nikdo necítil sám, ale blízko Bohu, a cítil se jako součást velké rodiny jeho dětí.⁶

4. Když uvažujeme o Ježíšových ranách, náš pohled se obrací k Nejsvětějšímu Srdci, v němž se Boží láska projevuje v nejvyšším stupni. Nejsvětější Srdce je Kristus ukřižovaný s bokem otevřeným kopím, z něhož vytryskla krev a voda (srov. Jan 19, 34), „a církvi se otevřela studnice života; a všichni jsou pozváni, aby přicházeli a s radostí čerpali milost a spásu“.⁷ Kéž zvláště vy, drazí nemocní, pociťujete blízkost tohoto Srdce naplněného láskou, čerpáte s vírou a radostí z tohoto zdroje a modlíte se: „Vodo z boku Kristova, obmyj mě. Utrpení Kristovo, posilni mě. Dobrý Ježíši, vyslyš mě. Ve svých ranách ukryj mě“.⁸

5. Závěrem svého poselství k následujícímu Světovému dni nemocných toužím vyjádřit svou lásku ke všem a ke každému; cítím se účasten na utrpeních a nadějích, které každodenně prožíváte ve spojení s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Kristem, aby vám daroval pokoj a uzdravení srdce. Nechť spolu s ním při vás bdí Panna Maria, kterou s důvěrou vzýváme jako *Uzdravení nemocných* a *Těšitelku zarmoucených*. U paty kříže se pro ni uskutečňuje Simeonovo proroctví: její srdce je proboduté (srov. Lk 2, 35). Z hloubi své bolesti, kterou se účastní na bolesti Kristově, je Maria schopná přijmout své nové poslání – stát se Kristovou Matkou v jeho údech. Ve chvíli, kdy je Ježíš na kříži, jí daruje všechny své učedníky, když jí říká: „Hle, tvůj syn“ (srov. Jan 19, 26–27). Mateřský soucit se Synem se stává mateřským soucitem s každým z nás při našich každodenních utrpeních.⁹

Drazí bratři a sestry, při tomto Světovém dni nemocných vyzývám také všechny autority, aby investovaly stále více energie do zdravotnických struktur tak, aby byly stále více pomoci a podporou trpícím, zvláště těm nejchudším a nejpotřebnějším. Obracím své

³ Srov. BENEDIKT XVI. *Spe salvi*, č. 39.

⁴ Srov. BENEDIKT XVI. *Poselství k světovému dni mládeže 2011*, 3.

⁵ Srov. *tamtéž*, 4.

⁶ Srov. BENEDIKT XVI. *Generální audience* 15. listopadu 2006.

⁷ *Český misál. Preface ze slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova*. Praha: Sekretariát České liturgické komise, 1983, s. 365.

⁸ *Modlitba sv. Ignáce z Loyoly (Český misál, s. 959)*.

⁹ Srov. BENEDIKT XVI. *Homilie v Lurdech*, 15. září 2008.

myšlenky ke všem diecézím a posílám vřelý pozdrav biskupům, kněžím, zasvěceným osobám, seminaristům, zdravotnickým pracovníkům, dobrovolníkům a všem, kteří se s láskou věnují léčení a zmírňování ran všech nemocných bratří a sester v nemocnicích, v pečovatelských domech i v rodinách; kéž ve tvářích nemocných dokážete vždy vidět tvář všech tváří – tvář Kristovu.

Všechny ujišťuji svou vzpomínkou a modlitbou a každému uděluji zvláštní apoštolské požehnání.

Vatikán, 21. listopadu 2010, slavnost Ježíše Krista, Krále veškerenstva

BENEDICTUS PP XVI